

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5623/2558

บริษัทจีเอ็มเอ็ม มิวสิค จำกัดมหาชน อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล จำกัด (ไทยแลนด์) จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 77, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปัญหาว่าคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสองยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ แม้จะไม่ได้ยกขึ้นในศาลชั้นต้นตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ตามสำเนาคำพิพากษาศาลชั้นต้นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ข.475/2552 ของศาลชั้นต้น เอกสารท้ายอุทธรณ์และฎีกา เช็คที่จำเลยทั้งสองส่งจ่ายให้แก่โจทก์เป็นเช็คของธนาคาร ก. สาขาพหลโยธิน 20 ฉบับลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2549 และลงวันที่ 22 ธันวาคม 2549 แต่เช็คที่จำเลยทั้งสองส่งจ่ายในคดีนี้เป็นเช็คของธนาคาร ก. สาขาพหลโยธิน 20 ฉบับลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2550 และวันที่ 20 มีนาคม 2550 เช็คพิพาททั้งสองคดีจึงเป็นเช็คต่างฉบับกัน แม้มูลหนี้ในการส่งจ่ายเช็คพิพาททั้งสองคดีจะเป็นมูลหนี้เดียวกันและศาลชั้นต้นมีคำวินิจฉัยต่างกันก็ตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้นคดีนี้กับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ข.475/2552 ก็มีใช้คำพิพากษาที่ขัดกัน พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 77 ที่บัญญัติว่า "คำสั่งปลดจากล้มละลายทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระได้ เว้นแต่ (1) หนี้เกี่ยวกับภาษีอากรหรือจกอบของรัฐบาลหรือเทศบาล (2) หนี้ซึ่งได้เกิดขึ้นโดยความทุจริตฉ้อโกงของบุคคลล้มละลายหรือหนี้ซึ่งเจ้าหนี้ไม่ได้เรียกร้องเนื่องจากความทุจริตฉ้อโกงซึ่งบุคคลล้มละลายมีส่วนเกี่ยวข้องสมควร" เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้บุคคลล้มละลายที่ถูกปลดจากการล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระได้เท่านั้น ไม่ได้บัญญัติให้หนี้ดังกล่าวสิ้นผลผูกพันไป โดยเฉพาะ พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มิได้คุ้มครองให้ผู้กระทำความผิดอาญาพ้นผิดไปด้วย ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏว่าโจทก์ไม่ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แม้จำเลยที่ 2 ถูกปลดจากการล้มละลายไม่ทำให้หนี้สินที่จำเลยทั้งสองมีต่อโจทก์สิ้นผลผูกพันไปแต่อย่างใด คดีจึงยังไม่เลิกกันตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 อันทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

ให้เรียงกระทงลงโทษ ปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 10,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 2 เดือน รวมสองกระทง เป็นปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 20,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 เดือน หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 จำเลยทั้งสอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ให้ยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นฎีกาตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์และฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันออกเช็คพินาพินาการ กรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาพหลโยธิน 20 รวม 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2550 สั่งจ่ายเงิน 68,954.36 บาท ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 20 มีนาคม 2550 สั่งจ่ายเงิน 80,668.29 บาท มอบให้โจทก์เพื่อชำระหนี้ค่าเผยแพร่ลิขสิทธิ์อันเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย เมื่อ เช็กทั้งสองฉบับถึงกำหนดชำระโจทก์นำไปเรียกเก็บเงิน แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน ต่อมาวันที่ 3 กรกฎาคม 2550 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์จำเลยทั้งสองเด็ดขาด และโจทก์ไม่ได้นำมูลหนี้ตามเช็คพินาพินาไปยื่นขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายใน ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ต่อมาวันที่ 21 ตุลาคม 2555 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ปลดจำเลยที่ 2 จากการเป็นบุคคลล้มละลาย การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า การที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับ วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองที่ว่าคำพิพากษาศาลชั้นต้นคดีนี้ขัดกับคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ข.475/2552 ชอบหรือไม่ มีปัญหาว่าคำพิพากษาคัดค้านหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสองยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ แม้ จะไม่ได้ยกขึ้นในศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง การที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวจึงเป็นการ ไม่ชอบ ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น และเมื่อคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจึงเห็นสมควร วินิจฉัยปัญหาดังกล่าวโดยไม่จำเป็นต้องยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยอีก เห็นว่า ตามสำเนา คำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ข.475/2552 ของศาลชั้นต้น เอกสารท้ายอุทธรณ์และฎีกา เช็กที่จำเลยทั้งสองสั่งจ่ายให้แก่โจทก์เป็นเช็กของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขา พหลโยธิน 20 ฉบับลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2549 และลงวันที่ 22 ธันวาคม 2549 แต่เช็กที่จำเลย ทั้งสองสั่งจ่ายในคดีนี้เป็นเช็กของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาพหลโยธิน 20 ฉบับ ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2550 และวันที่ 20 มีนาคม 2550 เช็กพินาพินาทั้งสองคดีจึงเป็นเช็กต่างฉบับ กัน แม้มูลหนี้ในการสั่งจ่ายเช็กพินาพินาทั้งสองคดีจะเป็นมูลหนี้เดียวกันและศาลชั้นต้นมี คำวินิจฉัยต่างกันก็ตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้นคดีนี้กับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นตามคดีอาญา หมายเลขแดงที่ ข.475/2552 ก็มีใช้คำพิพากษาที่ขัดกัน อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 มาตรา 77 ที่บัญญัติว่า "คำสั่งปลดจากล้มละลาย ทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระได้ เว้นแต่ (1) หนี้เกี่ยวกับภาษีอากร หรือจกอบของรัฐบาลหรือเทศบาล (2) หนี้ซึ่งได้เกิดขึ้นโดยความทุจริตฉ้อโกงของบุคคลล้มละลาย หรือหนี้ซึ่งเจ้าหนี้ไม่ได้เรียกร้องเนื่องจากความทุจริตฉ้อโกงซึ่งบุคคลล้มละลายมีส่วนเกี่ยวข้องสมควร" เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้บุคคลล้มละลายที่ถูกปลดจากการล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอัน พึงขอรับชำระได้เท่านั้น ไม่ได้บัญญัติให้หนี้ดังกล่าวสิ้นผลผูกพันไป โดยเฉพาะพระราชบัญญัติ

ล้มละลายมิได้คุ้มครองให้ผู้กระทำความผิดอาญาพ้นผิดไปด้วย ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏว่าโจทก์ไม่ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แม้จำเลยที่ 2 ถูกปลดจากการล้มละลายไม่ทำให้หนี้สินที่จำเลยทั้งสองมีต่อโจทก์สิ้นผลผูกพันไปแต่อย่างใด คดีจึงยังไม่เลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 อันทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงพ.ศ.2499 มาตรา 4 ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ไมตรี สุเทพากุล · โสฬส สุวรรณเนตร์ · กิจชัย จิตธารารักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5623/2558>